

Druhým výrokem, že předpis cit. § 2 nemá významu pro roztržnění obcí do tříd nájemních, potvrdil žal. úřad domnělé rozhodnutí nižší instance, kterého zde nebylo, poněvadž zemské vojenské velitelství po této stránce vyslovilo jen svůj názor.

Z těchto důvodů bylo nař. rozhodnutí zrušeno dle § 6 zák. o ss.

Č. 1746.

Policejní věci: I. Strana nemá subjektivního nároku, aby jí byl přiznán příspěvek k úhradě škody podle zák. z 18. března 1920 č. 187 sb. z. a n. — II. O kompetenci ministra s plnou mocí pro správu Slovenska vydávati rozhodnutí v určitém oboru v zastoupení některého ministra republiky čsl.

(Nález ze dne 13. prosince 1922 č. 19.046.)

Věc: Šimon A. v Bratislavě proti ministerstvu čsl. republiky s plnou mocí pro správu Slovenska o náhradu škody způsobené výtržnostmi.

Výrok: Stížnost se jednak zamítá jako bezdůvodná, jednak se odmítá jako nepřipustná.

Důvody: Nař. rozhodnutím ze dne 15. června 1921 nevyhověl ministr s plnou mocí pro správu Slovenska žádosti st-lově, aby mu z prostředků státních nahrazena byla škoda, kterou utrpěl tím, že při výtržnostech sběhnuvších se počátkem listopadu 1918 v obci Modré byly mu odcizeny různé předměty majetkové, poněvadž v daném případě nejsou splněny podmínky § 5 zákona ze dne 18. března 1920 č. 187 sb. z. a n.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažil nss toto:

Stížnost namítá, že žal. úřad nebyl vůbec příslušným k vydání nař. rozhodnutí, ježto podle zákona ze dne 18. března 1920 č. 187 sb. z. a n. rozhoduje o poskytnutí příspěvku státního k náhradě škody, způsobené výtržnostmi, ministerstvo vnitra, nikoliv ministr s plnou mocí pro správu Slovenska.

Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Jest sice pravda, že podle § 4 cit. zákona rozhoduje ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem financí a s ostatními zúčastněnými ministerstvy o tom, zda a v jaké výši se má poskytnouti příspěvek státní k úhradě škody způsobené výtržnostmi.

Avšak nss vycházejí z právního názoru, jež vyslovil již ve svém nálezu ze dne 16. června 1921 č. 7741¹⁾ a na nějž se podle § 44 jedn. ř. odkazuje, nemohl shledati, že nař. rozhodnutí, které bylo vydáno ministrem s plnou mocí pro správu Slovenska na základě všeobecného zmocnění ministerstva vnitra ze dne 1. července 1920 č. 31.520 a ze dne 6. července 1920 č. 39.671/1920 bylo rozhodnutím, které bylo vydáno orgánem nepřislušným.

Pokud pak stížnost brojí proti nař. rozhodnutí tvrzením, že podmínky § 5 cit. zák. v případě, o nějž jde, jsou splněny, jest uvažiti, že st-l vymáhá náhradu škody výtržností jemu způsobené výslovně podle zákona ze dne 18. března 1920 č. 187 sb. z. a n.

¹⁾ Viz u nálezu ze dne 18. října 1922 č. 14.928 (Boh. č. 1582).

Dle § 1 zákona toho může stát onen příspěvek poskytnouti, o tom pak, zda a v jaké výši má příspěvek býti poskytnut, rozhodují dle § 4 cit. zák. příslušné tam uvedené úřady podle volného svého uvážení.

Z ustanovení těch vychází tedy, že ten, kdo výtržnostmi utrpěl škodu na majetku, životě nebo zdraví, nemá vůbec proti státu právního nároku na poskytnutí příspěvku k úhradě této škody. Toto právní stanovisko zaujal již nss ve svých usneseních ze dne 28. února 1921 č. 2125 a ze dne 20. ledna 1922 č. 1413²⁾ a setrvává na něm. Nemůže proto stí tvrditi, že by zamítnutím žádosti o řečený příspěvek pro nedostatek podmínek, na něž zákon eventuelní poskytnutí příspěvku váže, bylo porušeno nějaké subjektivní jeho právo.

Není proto stížnost k nss-u ve smyslu § 2 zák. o ss přípustná a slušelo ji po této stránce odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 1747.

Okresní zaměstnanci (Morava): Zemský výbor moravský jest podle zákona oprávněn kontrolovati nejen zákonitost, nýbrž i účelnost a vhodnost správních aktů silničních výborů, zejména také pokud jde o věci zaměstnanců těchto výborů.

(Nález ze dne 13. prosince 1922 č. 19.057.)

Věc: Okresní silniční výbor v Třebíči (adv. Dr. V. Říha z Prahy) proti moravskému zemskému výboru v Brně (Dr. V. Budínský) o služebním postavení okresního cestmistra Karla H.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zemský výbor odepřel schváliti usnesení okresního silničního výboru v Třebíči z 2. září 1921, aby okresní cestmistr Karel H., jehož služební poměr upraven jest podle norem platných pro úředníky státní, přeřazen byl ze skupiny D do skupiny C služební pragmatiky státní, a zrušil je z moci dozorčí, odůvodniv svoje rozhodnutí tím, že ze zásadních důvodů není možno připustiti přeřazování zaměstnanců do vyšších skupin, neodpovídajících předběžnému jich vzdělání dále že postup silničního výboru nemá opory v žádném zákonném předpisu a silniční výbor citovaným usnesením přejímá na sebe neodůvodněné závazky.

O stížnosti, která upírá zemskému výboru oprávnění, zasahovati takto do samosprávy silničního okresního výboru, nss uvážil:

Jak patrně ze správních spisů, předložil okresní silniční výbor zemskému výboru usnesení svoje z 2. září 1921 stran přeřazení cestmistra Karla H. sám ke schválení, vycházejí patrně ze zcela správného názoru, že náklad usnesením tím způsobený je dodatečnou rozpočtovou položkou výdajovou, která ve smyslu § 32 bod 5 siln. zák. z 30. září 1877 č. 38 z. z. mor. vyžaduje schválení zemského výboru; ve stížnosti také nijak nepopírá, že by usnesení ono schválení zemského výboru podléhalo. Zemský

²⁾ Srovn. také nález ze dne 28. března 1922 č. 4385, Boh. č. 1264 adm.